
KASVUN AIKOJA

Nimimerkki: brucewil

Rajaan kehosi pisteillä, viskon oksillesi haketta, et koskaan kasva rikkaa.
Tatuoin ihooni muiston jos selviät hengissä. Säteitä saatana, sädetä kilpaa
kesäkuun kanssa. Aurinko särkee sisään kipuvaloa, maalaa luomiin
valvottua mustaa. Punoo liukuvärjätyistä seppeleen uurnan laskuun.
Kiedotaan kasvuston ympärille, kiristä, uhkaa, ei minusta ole.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Ihmisiä jotka vastaavat viesteihin ok tai joo, kaikilla väärin asettuvilla
sanoilla.

Talon asukkaita jotka eivät tule samaan hissiin, kulkevat rappusia, vaikka
eivät ikinä kahta kertaa elämää kohtaa.

Sängyn vierellä käy kahden värisiä ihmisiä. Sairaala-asujen sinisiä
kaikkitetäviä, joiden mielestä maailmankaikkeudella on ironian tajua.
Pistävän teräviä idiootteja, vatsamakkaroihisi sattuu. Vaaleanpunaista
säälää, pään keinutuksia, joiden seuraaminen oksettaa tai lääkkeet.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Sitä, että kykenen astumaan vain suojatien tummiin kohtiin, vaikka valkoinen rauhoittaisi kaiken kohti tulevan määrätietoisen.

Syöpä nai sinua, tunkeutuu takapihan niitylle, jossa on vääriä kukkia. Pelko alkaa pensashanhikin juurista. Pesäke on vallannut varmuudeksi senkin. Tippapullo on kiinni sinussa, eikä vierelle mahdu muita sulhasia. Dositissa ei ole paikkoja mega sairaille, vain vanhukselle, joka jemmaa viimeisiä hetkiään patjan väliin. Lasken päiviä kahden käden sormin, kaksin kerroin, surusta.

Tänään sinua ei satu, väsyttää vain neljännespäivän verran. Sädetykskehän sisälle ei kuulu ääni, liikkuvat hätääntyneinä diagonaalissa pois sinusta. Olet oppinut itkemään niin ettei saa henkeä, hengittämään niin, että katoat arjesta. Kohta olet aikaa, johon on pitkä matka. Nyt eletään sytostaattien almanakkaa. Arkipäivän kognitiiviset kyvyt pyyhkiytyvät vähitellen pois perseestä, jossa ei ole kontrollia. Note to myself, tarvitsen tälle kaikelle ilmoitustaulun ja liimalappuja. Hiuksesi eivät säily.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Ihmisiä, joita tulisi viereeni bussissa, pitäisi keksiä jotain älykästä sanottavaa. Kuuntelin öisin hiuksesi lähtöä, etten muista miltä puhe maistuu. ”Sinulla oli ilmavaivoja”, sanon, ja he nyripistäisivät nenäänsä. Minä tuijottaisin heitä liian kirkkaina heijastuksina ikkunasta. Ovien avautuessa mieleni tekisi tupakkaa ja keskinkertaisia viikonloppuja.

Aulassa valuu hiukseton hiljaa, puolillaan uutta kylvöä. Villamyssymiehen auktoritäärinen äänen kaiku on muuttunut viikoissa keskusteluyhteydeksi. Hiljaisuudesta tekisi mummolan seinälle raanun, seinäkellon joka naksuttaa uuden silmänheilautuksen. Peruukkeja ei erota aidoista, kalman hajua roskikseen jääneistä banaaninkuorista. Tarinat ovat persoonattomia, verson edetessä jakautuneet. Sinullakin on niitä kolme, avannepussiin valui yksi.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Ilmoista valittavia ihmisiä, jotka eivät ole koskaan jääneet kuuntelemaan luonnonääntä aamuneljältä, kun limaiset yskäisyt hakkaavat kerrostalojen seiniin.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Ihmisiä, jotka elävät elämäänsä kuin se olisi elinkaaren keskimäinen marraskuun päivä.

Vähitellen et ole enää sanoja, ääniä jotka ryömivät ihon sisään. Lääkkeeni vähentämään aamuyön heräämistä. Toinen muutaman kerran päivässä voimakkaaseen ahdistukseen ja levottomuuteen. Mieliala kahdesta pimeästä suunnasta.

Jalkapohjasta lähtee nahkaa, läpiveto tuonelasta, käytävässä virtaa silti. Iho tuoksuu vielä hedelmälliseltä, makean happamalta, kuoresi irtoaa helposti. Hedelmälihan vaaleaa rihmastoa, joka nypitään ennen maistamista, etkä sinä suutele. Kosket ja minä. Perspektiivisen kesän ainoa käsi joka ei viito poistumaan vasemmalle. Vaistoan sinusta.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Sitä, ettei tänäänkään ollut kauppapäivä, ovella kouristi vatsameren pohjukassa. Tuhatpistokkaita ääreisissä. Yksi hedelmäjogurtti on ruoka-aineympyrän solusakkaa, yhden muistamattoman päivän silläkin elää. Nautitaan tabletin kanssa.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Sitä, että aurinko valaisi talon toisen puolen, ehkä kuukaudet käytiin siellä.

Olen onnekas kun pidät kädestäni, vaikka katsot ohitse. Padotut sanat vuotavat iirikseltä, limaisina sieraimista, karpaloina rangan uurteessa. Kun kuolet, elät jokaisessa puolikkaassa hengityksessä, varomattomassa liikkeessä, ulospäin suuntautuvassa katseessa. Nyt katsotaan sisään mustavalkoisin kuvin. Puhukaa värein! Elät vielä!

Kun et ole enää täällä vihaisin

Sitä, että olen rukoillut kuolemasi jälkeen joka päivä ja katsellut kun iltapäivät syövät sääriäni.

Tylsyys keinuttaa harmaata nurkassa. Uusi tupakka syttyy ennen edellistä. Tänään en kykene vierailemaan, rakastan kauempaa. Valitsimme arkun jonka päällä tanssivat kuivalla pensselillä maalatut enkelit, maali ei tartu eikä syöpä! Huudan huoneille ja niille, jotka joskus vierailivat jokaisessa.

Minulta tulee pahan sisällä katkonaita lauseita. Yhdessä aikavyöhykkeessä olet läsnä, muut määreet kuljettavat sinua pois. Väsymys vie puhekyvyn ja rullalle kääritty päiväpeitto on painajainen jota horroksessa lyön. Tunti unta, tunta unti tuut tuut. Sydänyön kahvi, ennen aamua nautittu. Ulkona pimeässä on helpompi maisemoida levottomuutta, ketään ei tule vastaan, tuttuja.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Mainosta jossa lauletaan kun aika on. Se ei ole sellaista joka jää hietikolle seisomaan, jonoihin liikkumaan, meihin loputtomasti. Se on sitä vain sen hetken, kun olet omaa hehkuvaa lihaasi ja tämän päiväistä kosteutta. Me käytimme loppuun lokakuun.

Minua oksettaa kertoa lapsille, aikuisuuden vääristämä vastuu. Vitut. Kipusi on vielä tuoretta, liian vahvaa valheeksi. Millä sanoilla tätä taistelua käydään? Kerroin heille ettei tätä voisi pysäyttää roudaksi, se raiskaa kaiken lopunkin. Hauraassa varressasi ei ole kohtaa mihin se ei olisi koskenut. Se ei jätä meitä tekstiviestein, eikä iäksi. Mieleeni tulee nurkkapaikoilla makaavia nukkeja.

Makaat sängyssä vuodenaikojen kanssa. Puolenkuun tuoksusta kokonaiseen. Kuukautisesi eivät enää tule. Alavilla mailla on hallanvaara ja sinä haluat tuhkauksen.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Kaiken kantamista. Kantakaa toisianne ennen kun autonominen kyvykkyys imuroidaan valkoisen päältä, kun tuhkasta erotellaan ystävällisyys, yksinäisyys ja vuokratästit.

Valmistelen sinusta väärä muistoja, oikeissa olet täynnä ja mielipiteinen. Neuroottinen mieli ei halua roskattua, eikä puolta. Sinusta muistetaan kuolonkuva, vaikka lipaston päällä on koko elämä. Pyysit että rakastelisin sinua vielä, että muistaisin sinut hikisenä kaikissa niissä paikoissa missä tulimme ja olimme lähdössä. Rasvataan kuivettunut, keinutaan vasten todennäköisyyksiä. Sinä tulet jalkopäästä ja menet ensin. Menet ensin.

Kun et ole enää täällä vihaisin.

Sitä, etten voisi puhua sinusta pahaa ihmisille jotka tuntevat meidät, mutta ilman sinua minulla ei ole hajuakaan mistä yhteydestä heidät tunnen.

Lapsilla on ruusut, ja olen napittanut kauluspaitani ylimmäisenkin. Nyt on hetki, kun kävelen sanomaan mitättömiä sanoja kun sinusta tulee pakkomielteeni. Arkun vierellä ajatus turhan puhumisesta, kiitoksista, hetkien tärkeydestä. Kosketimmehan jo kaiken. Ei mitään fyysistä. Tuoksut ovat vaatteissa, marraskuussa joka natisee ja huojuu. Putoan korkeaan polviasentoon. Urkuri soittaa kaikki toivomasi, jotka nousevat kappelinkaton värikkäämmälle puolelle, vaikket sinä niitä kuule. Analysointini ei yllä sydämen tasolle. Vieraiden sukunimet laulavat ja nyökkäävät karjalanpaistin toivossa. Pöydällä on rönsyliljoja ja kesken jääneitä ilmeitä.

Kun et ole enää täällä vihaisin

Kotia, joka on kipeä paikka hampaissa, missä hiljaisuus käy
pyöristämässä kulmia. Kuulen naapurin jatkamassa hengästymistään ja
kääntymässä pois ennen kohtaamista.

Lasken kuukaudet joka päivä, almanakan sivuja luetaan aina eteenpäin.
Minulle ne ovat merkintöjesi jälkeistä. Kevään edetessä tajuan mieleni
kuuluvan vanhaan aikaan. Terapeutini mukaan olen kalenterisielu,
loppuvuoden katuja ja kynttilänjalkoja. Kuulen tapaamisten sortumisen,
kutsuja tulee enää harvoin,

lumisia jouluja,

puolisoja.